

Resenärer*

Martin Brodén
borderline@telia.com

Tobias Wrigstad
tobias@dsv.su.se

1 maj 2007

1 Inledning

Detta är ett experiment. Målet med Floden Sover är att röra sig bort från den så kallade "bord-och-bänkar-fri-formen", det vill säga missuppfattningen att genom att verbalisera som min roll, skrika och springa runt runt spelar jag rollspel. Fyra trepersonerslag (fungerar även med färre) slås samman till ett tolvpersonerslag som turas om att uttolka scener ur ett linjärt, slumpvis valt fri form-scenario. De som inte spelar tjänar ett otroligt viktigt syfte genom att agera medvetandeströmmar till de som spelar. De håller monologer. Som stöd för detta har de varsina texthäften och varsina roller. Rollerna är *Sofia*, *Bergström* och *Jag*.

2 Sceneri

Med till exempel tejp avgränsas en lagom liten yta på golvet, ungefär fyra gånger tre meter. Detta är den scen inom vilken det *interaktionsspelet*, det vill säga den aktuella scenen ur Resenärer, skall pågå. På var sida om denna fyrkant placeras tre stolar och detta representerar de olika världarna. De får sitta hur de vill, bara de behåller sina tre-grupper.

Spelarna på stolarna får inte röra sig, mer än sina armar, de får inte tala med varandra, utan bara hålla monologer – *monologspelet*. Naturligtvis utesluter inte detta interaktion; istället för "Räcker du mig saltet" kan man säga "Om någon bara räckte mig saltet". I fyrkanten spelar vi Resenärer. Allt interaktionsspel skall pågå i fyrkanten. Den enda rekvisita som där finnes är sex stolar. När flera scener pågår samtidigt skall alla dessa pågå inom samma trånga fyrkant.

*Floden Sover-versionen

3 Om Resenärer

Resenärer är ett från detta experiment helt fristående scenario som är modifierat i avseende att passa vissa av poängerna med Floden Sover. Det är en del av norrlandssagan och utspelar sig utmed Riksväg 118 mot evigheten 1986.

Vi har skalat bort all färdigskrivna text eftersom det viktigaste i detta experiment är talövningarna – monologerna – och högläsning kommer inte att lämpa sig. Alla spelar på samma villkor. Även spelledarna.

De båda bilfärden-delarna skall ha en nästan identisk inledning av spelledarna, den senare dock relativt överdriven eftersom alla fakta finns för handen och scenariot kämpar mot sitt slut.

Vi har även tagit bort samtlig spelarindata mer än de ursprungliga rollerna eftersom all viktig information kan komma i form av monologer – från spelare såväl som spelledare. Känner spelledarna behov av att föra in information bör detta ske genom monologer, inte genom någon form av maktutövande. Påverka gärna andra spelare i monologspelet till att föra in information i olika tolkningar.

3.1 Fristående scener

Scenariot innehåller ett antal fristående scener. De första två är incestscen och AIDS. Dessa kommer att köras efter varandra, möjligen något överlappande, samtidigt som man på scenen spelar sanning och konsekvens. Tanken är att skapa en koppling mellan detta spel och vad som sker bredvid. Plocka de lag som ännu inte fått spela till dessa uppgifter. De övriga scenerna är fristående och kan plockas in litet när som helst. Alla dessa scener beskrivs under rubriken *Fristående scener*, sid. 13.

3.2 Relationen till monologtexterna

Resenärer består av fyra delar: bilfärden, stugan, ilfärden samt lasarettet. Dessa fyra scener kontrasterar till de fyra världarna i ursprungshistorien; bilfärden kontrasterar mot rummet (lästexterna: Pulsslåg), stugan kontrasterar mot floden (lästexterna: Fantastiska somrar), ilfärden kontrasterar mot korridorer (lästexterna: Du tror att jag lever ett lyckligt liv) och lasarettet kontrasterar mot flytten (lästexterna: Eternithus). Det finns även en femte del som är en omstart av första delen och som inte skall ta speciellt lång tid att spela. Denna kallas följaktligen för bilfärden även den.

Bilfärden spelas av av de tre spelarna som äger *rummet*. När bilfärden är slut, återtar de sina positioner och spelarna som äger *floden* tar plats

på scenen för att spela nästa del – stugan. Efter stugan byter vi ut floden-spelarna mot de som äger *korridorer* för att spela ilfärden. När ilfärden går mot sitt slut tar vi upp de som äger *flytten* på scen, låter spelarna mötas genom en glasruta, innan vi drar tillbaka ilfärdens Bergström och Jag, men låter Sofia vara kvar. Den sista delen har ingen bestämd rollbesättning utan syftar till att tjäna som möjlighet att omdistribuera samtliga spelare till nya världar och bryta upp de olika lagen.

4 Bilfärden

Syftet med bilfärden på rollplanet är att rollerna skall få träffas, interagera med varandra och faktiskt lära känna varandra och chauffören (som för övrigt måste vara jag-personen i "Floden"). Scenen tar sin början vid en vägkrog vid Riksväg 118 mot evigheten och slutar så småningom med att bilen i full fart kör ned i vägrenen cirka 45 minuter senare.

Pistolmannen Chauffören (kallad Pistolmannen) är i fyrtioårsåldern, välkammad, välklädd. Han berättar att han säljer försäkringar och att han är i färd med att göra en värdering av ett par gamla gårdar som hans bolag skall allskadeförsäkra. Pistolmannen kommer att vara otroligt trevlig under hela bilfärden – han kommer att vara precis vad spelarna behöver, säga rätt saker, inte stöta sig med någon av dem, utan att framstå som ryggradslös. Pistolmannen skall etableras som en väldigt reko kille. Han kommer att öppna sig, berätta om sig själv, gärna ganska tragiska historier som han ler igenom. Han är över det där nu, han behöver inte gråta åt det längre. Eller gräma sig. Det är "i det förflutna, och får stanna där". Han berättar att han suttit på kåken i några år för ett inbrott han gjort och att han fått en andra chans av sin systers man som är avdelningschef på försäkringsbolaget han arbetar åt just nu. Han har fått en andra chans som han mer än gärna tagit, och, säger han själv, det ser faktiskt ut som om jag kommer att lyckas också. Jag är en ny människa.

I denna scen är det viktigt att rollerna *inte får någon som helst stimuli* – de måste själva ta alla initiativ, lyssna på medvetandeströmmarna runt omkring sig. Pistolmannen kan naturligtvis vara en motor, och genom att denne spelas av en spelare får förmodligen Pistolmannen oförtjänt status. Försök dock att använda denne så litet som möjligt; svara på tilltal, men var inte drivande.

Anfallet Scenen avslutas med att Pistolmannen får ett epileptiskt anfall. Hans alla muskler spänns, händerna kniper hårt om ratten, bilen gasar. Han

skriker mellan tänderna efter sin medicin i väskan i bakfönstret, men innan någon hinner hitta rätt i väskan sladdar bilen ned i diket med en jävla smäll och allt blir svart.

Här slutar del ett.

5 Stugan

I bilen Rollerna vaknar upp i bilen som ligger hjälplöst nedkörd i diket. Inget av de drivande bakhjulen når marken. Pistolmannens väska har flugit genom kabinen och dess innehåll ligger utspritt överallt – någonting har slagit emot framrutans insida så att den spruckit, krackelerat och blivit omöjlig att se ut igenom.

Utspritt i bilen ligger nu Pistolmannens väskas innehåll som består av följande:

- En varm tröja (med skotthål igenom med brända kanter, som endast märks om man t.ex. sätter den på sig)
- En krossad pillerburk, piller över hela bilen
- En modern, svart pistol¹
- En ljuddämpare
- Ett lasersikte
- Ett antal fotografier på en sovande, naken flicka (hennes bröst är runda och fasta). På baksidan av ett av fotografierna har någon skrivit trettioentusen (med siffror) med röd bläckpenna.
- Två tomma patronhylsor

Det börjar snöa kraftigt, nästan hagla, det smattrar mot biltaket, mot den krossade framrutan, och det drar kallt genom bilen. Deras utandningar bildar kondensmoln. Pistolmannen ligger medvetslös med pannan mot den läderklädda ratten och blodstänk på framrutans insida och på instrumentpanelen. Han går inte att väcka.

Det skall strax stå klart att de måste ta sig därifrån. Termometern inuti bilen visar på minus tio grader, de huttrar, och kallare lär det bli. Snart går solen ned i midnattsolens land. Inga bilar har de passerat, ingen bebyggelse vad de kan minnas, ingenting. De får helt enkelt ge sig ut att leta efter någonting som kan rädda dem.

¹Sofia kan berätta vilket märke och kaliber.

Silon Litet längre fram finns en kulle från vars topp man kan se litet längre. Från dess topp kan man se en gammal silo skjuta upp ur marken. Tack vare dess kamouflage – målning och nät – som den draperats respektive målats med var den svår att upptäcka från längre avstånd än så här.

Bredvid silon finns ett litet hus, enplans, med dörren olåst. Det doftar gammalt kaffe. Det finns två sängar, två uppsättningar av allt faktiskt, men ingen är där. Det finns en dusch. Ett låst vapenskåp. Ingen telefon. En radioapparat som ingen kan apparera. Försöker någon använda den kommer bara brus därur, kanske en eller annan mening. Kanske

Fredagkväll. Vattnet i vattenglasat har skiftat färg igen. Längtar. Öppnade fönstret på trekvart och släppte in blåsten. Viftar bort håret ur mun. Solen går inte upp idag heller, kylan smyger närmre. Floden Sover. Fönsterluckorna klappar mot husfasaderna, mamma kom förbi. Vattnet i vattenglasat skiftar färg igen. Längtar.

– kanske inte. Inne i stugan finns möjlighet att brygga kaffe och göra en ostsmörgås. Där finns också ett spel, *Sanning och Konsekvens*. Eftersom spelet finns som spelmaterial kommer de att spela det. Ingen tvekan. Det är det som är det dåliga med fri form.

Sanning och Konsekvens Under hand att de spelar *Sanning och Konsekvens* kommer de att få berätta historier för varandra, om sina respektive liv, om drömmar. Vad vi vill är att de skall prata om framtiden. Vad som kommer att bli. Vad som kommer att komma.

Radion kommer att spraka till. De kommer att försöka få tag i någon som heter Niklas, undrar desperat om han lever. De försöker varna denne Niklas för en beväpnad man som stulit en polisbil och som kan vara utklädd till polis. De ger ett signalement som är Pistolmannens. Pistolmannen ligger fortfarande medvetslös i en av sängarna. Andas han? Ja.

Så småningom kommer en bildörr att slå igen utanför och denna del av scenariot är över.

6 Ilfärden

Polismannen Någons stövlar frasar mot skaren utanför. Ljudet av ett propellerflygplan. Plötsligt börjar pistolmannen att röra på sig. Han vaknar och kastar av sig täcket, under det har han en polisuniform. Han letar rätt på kasken som ligger inklämd mellan kuddarna och dynan och reser sig i en sittande ställning och berättar att han drömde en fantastisk dröm. I hans dröm hade de varit ute och åkt bil allesamman, han hade varit sin bror,

som ser nästan likadan ut, och han hade plötsligt fått ett krampanfall och bilen hade kört i diket. Sedan hade de tagit sig till en gammal silo ute i ödemarken, han hade varit medvetlös. De andra hade spelat sanning och konsekvens. Han hade hört märkliga röster hela tiden. I sin dröm har han varit ”nere vid floden”, vad det nu skulle kunna betyda.

Han reser sig upp, drar fram sina skor som är inskjutna under sängen, och snör dem vant på sig. Om någon frågar är hans version denna: de liftade, deras bil hade kört ner i diket, han plockade upp dem. De har sovit här, detta är en jaktstuga som polisen i distriktet äger. Han visste var nyckeln var gömd. Nu skall han bara sätta på snökedjorna så kan de fortsätta sin färd mot civilisationen. Han sätter på sig sina vita handskar. De lägger märke till den vita batongen, pistolen, komradion. De blanka knapparna. Skotthålet i bröstet, kulan som går rätt igenom, slår in i Sofia också, stryker längsmed pannan så att hon slungas bakåt. Nej, hon är inte död.

Pistolmannen I bäddsoffan sitter Pistolmannen. Han håller armen med pistolen stilla, riktad mot polisen som faller ihop på golvet. En patronhylsa faller ned på trasmattan. En tunn strimma rök ur mynningen. Han reser sig sakta ur bäddsoffan, går mot dörren. Han vill ha sin väska. Han vill ha sina tabletter, sina tjocka tröja med skotthål, sina fotografier. Var är väskan? Han får den och går.

Hans stövlar frasar mot skaren utanför. Ljudet av ett propellerflygplan.

I bilen Bergström och Jag kommer att rusa fram till den medvetlösa Sofia, skaka henne och väcka henne. Hon ligger framstupa över instrumentbrädan i bilen, hon har ett jack i pannan, det rinner blod ned på hennes gula tröja. Hennes ena arm är egendomligt böjd. Bergström och Jag fäller sätet bakåt så att hon blir liggande. Pistolmannen syns inte till, han har rafsat ihop det mesta av väskinhållet och försvunnit. En gult flygplan passerar på låg höjd. Sofia förlorar blod. Man kan inte röra henne utan att det gör ont. Bilen skulle gå att skjuta upp på vägen igen med en kraftanstränging. Motorn går igång, nyckeln sitter i. Sofia måste få hjälp, hon måste få vård.

De måste helt enkelt köra henne till ett sjukhus. Vilket som helst. Varåt? Vet ej. Kör, bara kör. Bilen lägger de gula vägstrucken under sig. Sofia kan se hur de försvinner in under motorhuvu, de kör mitt i vägbanan. Sofia yrar, kallar dem för Mamma och Pappa, hon säger att hon inte vill; vill inte. Stackars Sofia.

Det är som om bilen vore en svart, kurvig likbilsvolvo med Dödgrävaren i framsätet på väg mot den borgerliga kyrkogården. Som om Sofia, Bergström

och Jag är lik som ännu inte stelnat och nu talar Dödgravaren med dem från sin position i framsätet så att Chauffören blir aldeles spattig².

De närmar sig staden. Vägen har plötsligt blivit tvåfilig. En stålrefug går i vägens mitt. På väg åt andra hållet är ett hundratal ambulanser, röd-vit-svarta mercedesambulanser med tjutande sirener med ett tjugo-trettiotal svarta likbilar i bakhasorna. Det är som om likbilarnas motorhuvor öppnas och stängs, slickar sig om kylargallren. Vi klipper för första gången.

På lasarettet Sofia ligger på en bår som körs i ilfart genom korridorerna. De tycks aldrig ta slut³. Från britsen kan hon se avdelningarnas symboler stämplade på väggarna. Vart skall hon? Hon körs till fel avdelning ideligen. Här skall hon då rakt inte vara. Jag vet inte. Är det för att Dödgravaren jagar henne som de måste springa så?

De står i hissen. Bergström och Jag i sina vita rockar och Sofia på sin bår. Hennes arm är böjd i en egendomlig ställning. Våningens nummer är åtta. Avdelningens nummer är 53. Mamma talade aldrig om Pappa. Sofias papper ligger i en gul plastficka. De rullar ut henne i korridoren, passerar förbi en dörr med ett glasfönster i. Båren stannar, och där Sofia ligger kan hon se in genom glasfönstret. Se sig själv. Hon önskar att någon ville komma och rulla bort henne, det här vill hon inte se. Var är Bergström och Jag? (Sanningen är att de just nu informeras om kommande scen av spelledaren.) Här slutar denna del av scenariot.

7 Lasarettet

Genom det lilla fönstret i dörren kan Sofia se sig själv; deras blickar möts. Där ligger hon (vi övergår naturligtvis till att behandla Sofia utanför dörren som Sofia på andra sidan dörren – låt dock spelaren som spelade Sofia ligga kvar, vi kommer att låta henne ligga där under scenen), det är metalltrådar i glasrutan. När den aldeles strax slås sönder inifrån kommer glaset att bilda en krater av prismor som hänger i metallnätet. Men det är inte det som är poängen. Har aldrig varit; kommer aldrig att bli.

Sofia ligger fastspänd på sin brits. Över henne lutar sig Doktor Haglund (Spelledare#1) och Syster Patricia (Spelledare#2).

Doktor Haglund lutar sig ned över Sofia. Hans andedräkt är obehaglig och Sofia får nästan andnöd. Det ser ut som om Doktorn äter Sofia med sin

²En utmärkt spelledardialog är att verkligen spela som om man vore Chauffören och Dödgravaren och tala om spelarna som om de vore lik i kistor.

³Och så skiter vi naturligtvis i att spela en massa ”ni springer”-scener, bara berättar

blick – som om han klädde av henne med blicken. Sofia kan inte röra sig. Hon är fastspänd.

Doktorn vänder ryggen mot Sofia och ställer sig vid fönstret och tittar ut. Bakom lasarettet är det tvåhundra meter bort till floden. Ett istäcke ligger över floden. Motorvägen passerar över floden ytterligare ett hundratal meter bort. En flyttbuss kör över, stor och blå. En likbil kör över, svart. Signallerar med helljuset åt flyttbussen.

Doktorn drömmer om att ta av sig sin vita rock, om att gå tvärsöver snöplanen utanför, ned till floden. Under snön är sanden kall och hård. Att borra ett hål i isen. Att krypa ned i hålet, att lägga sig att sova under istäcket.

Fastspänd Sofia kan inte röra sig. ”Det är för ditt eget bästa min ängel” säger den vitklädda sjuksystem. Efter Sofias matstreck och incidenten med kniven vågar de inte ta några som helst risker med henne. Doktorn har själv snört fast henne med remmarna som liknar breda läderskärp. Patricia tar bort det polerade metallocket från matskålen och för en kort sekund ser Sofia sin egen spegelbild. Ett benrangels spegelbild: håret som har försvunnit i strålningsbehandlingen, tatueringen på halsen som inte är någon tatuering utan ett blåmärke. Hon blir förskräckt och känner inte igen sig. Apparaten visar hur hög hennes puls är. Bröstkorgen känns matt och svag. Det hoppas i hennes kropp, hon darrar litet.

Doktorn sätter sig ned hos Sofia och försöker att ge henne en sked ur matskålen. Sofia tycker att det ser ut som en hunds vattenskål. Det rinner nedför hennes haka och ner på hennes bröstben. Klistrigt och klibbigt. Systemen tar över matandet. Det är ju för hennes egen skull. Varför vill Sofia inte äta. Förstår hon? Vad tror du? Jag tror inte det.

Familjen Doktorn hämtar in familjen Bergström bestående av Sofias pappa (Pistolmannen, spelad av Jag) och Sofias mamma (spelad av Bergström). Utanför dörren, inom hörhåll för Sofia utanför dörren (spelad av en annan spelare), berättar Doktorn om vad som måste hända. Det är trångt. Så trångt att patienterna ligger överallt i lasarettets korridorer. Vad söt hon är som ligger här. Tycker du inte att hon är litet lik våran Sofia? Och vad heter du då min lille vän? Hon är ett av radhusbarnen. Ett sattyg det där.

Ni minns vad Sofia sade, innan. Eller hur? Att hon sade att om hon blev sådan som hon blev nu ville hon inte leva. Hon ville inte ligga i en säng, med en maskin som skötte hennes andning. Med dropp, bli matad. Gråten åt. Stirrad på. Ett kolli.

Det finns ingenting vi kan göra för henne. Se mig i ögonen: det finns ingenting vi kan göra för er lilla dotter. Jag vill att ni skall förstå det, **ingenting**. Bromsmedicinerna, behandlingarna, allt. Har bara tagit knäcken på henne, förstår ni? Den enda spruta vi kan ge henne är de spruta som hon bett om att få om hon kom dit hon nu har kommit. Förstår ni. Vi kan bara ge henne döden. Det är det enda vi kan ge henne.

Fotografierna Pistolmannen tar upp sin plånbok och visar den förstående doktorn några fotografier av Sofia, tagna innan cancern/aids/vaduvill, samma fotografier som låg på botten av bagen! Han visar fotografierna för Sofia. Det är bilder från barndomen. Bilder från villorna. Eternithusen. Bilder från floden. Sofia ligger till hälften nedgrävd i sanden. Morfar är böjd över henne. Han tar sig för bröstet. Hon får styra båten. Bilder från andra sidan floden, från det gamla nedlagda mejeriet. Tysta och stumma bilder. En hög med tomma kläder. En naken Sofia. En bildserie. Sofia sitter på sin pappas axlar när han vadar ut i vassen och försvinner. De sista bilderna visar Sofia i sin sjukhussäng. Sovande. Med rynkor i pannan. Stora kala fläckar på huvudet. Fotografierna, du minns?

Frågan och svaret Hennes föräldrar vet. Vet och vill. Det är bekvämast så för alla. För med Sofia går så mycket i graven. Mycket som låter Mamma och Pappa börja om. Klämma sig ut ur sin livssituation, försöka igen. Kanske leva ett lyckligt liv. Doktorn kan läsa deras tankar. För det finns så mycket sjukdom i Sofia. Som läkarna inte kan klara av. Bakterier som är för små för att plocka bort. Som är för starka för Sofias immunförsvar att klara av. Eller vad som är kvar av det. Det är bekvämast för alla om det får bli så. Att hon får stilla somna in. För aldrig behöver Pappa ängslas, tänka att hon minns att hon förstår att hon vet att hon berättar. Och aldrig behöver Mamma ängslas, kämpa om Pappa. Pappa är Mammas. Inte Sofias. Pappa valde Mamma, inte Sofia. Sofia bara kom. Sofia bara tog plats. Krävde att bli älskad. Blev älskad. Hatad. "Har ni tänkt över beslutet?" Äntligen frågan. Ivriga nickningar.

Ett farväl Föräldrarna, föräldrarna Bergström, går in för att ta farväl av sin Sofia, sin Sofia som inte veta av dem, särskilt inte inte Pistolmannen. Sofia kan se polisunformen under hans vanliga kläder. Batongen. Pistolen. Komradion. Batongen. Utanför fönstret ser hon den andra Sofia, hon kan se Dödgrävaren och Chauffören skjuta bort britsen. Dödgrävaren vinkar. Sofia

försvinner. Den andra Sofia försvinner. Likkbilen signalerar med helljuset till flyttbussen.

Under den här tillplattade jorden har jag idag begravt min lilla dotter Sofia. Hon ligger invirad i en gul landstingsfilt som blev genomdränkt redan när vi lade ned henne och lade jord över. På så sätt kommer hon att vara borta snart, och jag tror att det blir bäst så. Det var hit hon flydde, i livet och i tankarna, och det är här hon skall ligga. Det hade hon nog själv valt, trots att hon bara var femton år. Vi tittar till dig snart, min lilla älskling! Kramar från Mamma.

Tårögda försvinner föräldrarna ut genom dörren, ut till där Sofia fanns fram till alldeles nyss, men Dödgravaren har hämtat kroppen, trots att den fortfarande levde, och doktorn ger syster order att ge Sofia sprutan. Syster pressar in nålen i hennes armveck, hon är så svag och förkrympt att venerna är svåra att hitta, och Sofia somnar omedelbart.

Här slutar denna del av scenariot.

8 Bilfärden

Insommandet Sofia somnade in, ganska snabbt och hennes andhämtning blev lugn, långsam. Någon drar ur proppen och rummet rasar samman, väggarna faller ihop som gele och rinner ned i golvbrunnarna. Draperierna kring Sofias säng får vingar, fladdrar, får liv. För en kort sekund. Innan de också dras in i malströmmen, in i utsuget, i avloppet. Det är bara Sofias säng som verkar oberörd. Nej, inte oberörd. Den accelererar faktiskt, men åt motsatt håll. Korridorerna har blivit bilvägar, inga motorvägar, utan smala, med en fil i vardera riktning. Och nu rör sig Sofias säng på vägen, Sofias säng har blivit en bil. Det är en grå Ford Sedan, och det är inte syster Patricia på hennes vänstra sida längre utan Pistolmannen. Han växlar ned, motorbromsar, och stannar. Till vänster, Sofia kan se den bortom Pistolmannen, ligger vägkrogen. Precis som Motellet namnlöst. Tidlöst.

Liiftarna Bilen står stilla nu, och Pistolmannen kliver ur. Det är Sofia som bett honom stanna. Sofia som gjort honom uppmärksam på liiftarna. De två liiftarna vid bensinpumparna utanför vägkrogen. Sofia kan känna sin tunga forma orden, nu såhär i efterhand. Det är hon som sagt, stanna. Nu står de stilla. Den ena liiftaren är en väldig jätte klädd i lediga kläder. Den andre är bara Bergström. Det blir lätt så.

Nu kliver de in, akta dig Sofia! Bergström innerst, direkt bakom Sofia och Jag efter, bakom Pistolmannen. Men ack så omedvetna om att Pistolmannen är Pistolmannen, vem han nu är. Pistolmannen lägger i en växel, släpper kopplingen och trampar på gasen. Bilen skuttar till, skuter fart och lägger en rak kurs i linje med riksvägen. Riksväg 118 mot evigheten. Det är en Ford Sedan som skjuter fart nu, mot ett fjärran mål, mot något mål. Och vi följer med. Kanske att Sedanen växer till en buss, så att den väldige liftaren snett bakom Sofia kan ställa sig upp och sträcka på sig. Kanske att vägen kantas av andra resenärer med andra eller samma mål som Sofia, Bergström och Jag. Kanske att de alla står där vid sina vägrenar i väntan på en pratsam Pistolman att plocka upp dem och föra dem bort. Näe. Det är nog mest en slump alltihop.

Nya känslor Och är vi inte alla väldigt glada? Väldigt hämningslösa? Nästan som vi känner på oss att vi aldrig kommer att träffa varandra igen, men inte vill sörja utan göra vår sista tid tillsammans till något speciellt. Som om Sofia, som är den första att kliva ur, men jag kommer till det, inte kommer att säga ”hej då”, utan ”vi ses”, vinka så där nästan som om hon klöste i luften och försvinna utan att se sig om? Jag tror det. Åtminstone är jag väldigt glad.

Som om någon kopplat in en förstärkare i alla nerver. Som om alla känslor *amplifierats* och *förstärkts*. Som om de flutit upp till ytan och låg där till allmän beskådan. Som om alla visste att de träffats förr, visste var de hade varandra, men inte låtsades om det. Som om livet var en rolig och välbekant lek och nu bara lekte de med varandra, gjorde nya versioner av gamla konversationer enligt en på förhand bestämd form. Roligt var det i allafall.

Dödsstörtning Snart kommer vägen att bli värre. Efter ett backkrön kommer vägen att luta något fruktansvärt. Vägen kommer luta och bilen kommer inte att kunna stanna. Pistolmannen kommer inte ens att försöka. Det är som om himmelen och jorden pressats samman. Det är som om upp och ned smultit samman och bildat ett tredje, större, ogripbart. Horisonten är full av Sofia. Hennes ansikte sträcker sig så långt åt alla håll. Hennes slutna ögonlock. Globerna som rör sig oroligt därbakom. Hennes vackra läppar som öppnar sig. Vägen är en förlängning av hennes tunga, sträv, osaltad. Vi rinner ned i hennes strupe, vad otroligt det sluttar. Vad trasig hon är, inuti.

9 Avslutning

Giftet har börjat verka nu. Det är därför det går långsammare och långsammare. Hela tiden. Sofias andetag är knappt hörbara. Hennes hjärta slår knappt. Syster Patricia stryker Sofia över armen, rättar till hennes lilla mössa. Sofia är alldeles torr, svettas inte. Hon är inte ens varm längre utan kall. Nu andas hon inte. Inte alls. Nu slår heller inte hjärtat. Kroppen ligger stilla. Det är tyst. Så tyst. Vad skarpt det låter. Patricia drar ut plastskyddet för halsen ur Sofias strupe och lägger det på en grov pappersservett på ett litet hjulförsett bord i aluminium. Hon rättar till Sofias täcke, lossar läderbanden för hennes armar och lägger dem utmed hennes sidor, ovanpå den gula, tovigga filten.

När hon tvättat plastskyddet rent från slem och saliv har Sofias kropp redan förlorat färg. Huden har liksom gulnat och bleknat på samma gång.

Hon går fram till fönstret som vetter ut mot floden, mot bilvägen. Hon tar upp nyckeln ur fickan, låser upp fönstret som öppnas inåt och drar i det så att det bildas en glipa stor som en tjock pocketbok. Hon känner ett lätt vinddrag och vet att det är något vackert, något livfullt och livskraftigt, som kilar förbi henne och ut i skymningsmörkret utanför.

Genom glasfönstret i dörren betraktar Hr. och Fru Bergström sin dotter. Hon ser väldigt fridfull ut. Insidan är en helt annan sak. Och de kan inte se den. Hon är/var vacker.

Vilken tid dog hon doktorn?

Precis vid midnatt.

Den trettioförsta klockan nollnoll.

Pistolmannen famlar efter något att skriva på, och får fram fotografierna som han visat Doktorn och skriver på baksidan av fotot på den sovande Sofia. Doktorn lånar honom sin röda bläckpenna och Pistolmannen skriver ”trettioett noll, nollnoll”. Hr. och Fru Bergströms gestalter försvinner genom de vindlande korridorerna. Slukas av en väldig hiss. Åker uppåt eller nedåt. Åker hem.

Bilen tar dem över bron, över floden. I det tjocka istäcket har någon brutit upp ett hål. Ett gistet tjärpappstack höjer sig över de knäckta och stela vassruggarna.

Utanför lasarettet stiger Sofias själ mot himlen. Krumbuktar sig och rusar mellan molndrivorna. Allt högre och högre. Staden är så tom och tyst, och på avstånd syns ljuset från lasarettet som två, sig alltjämt avlägsnande, röda baklyktor.

10 Fristående scener

10.1 Incestscen

Spelas som en vanlig scen ur Resenärer, fast parallellt med pågående spel, parallellt med spelandet av sanning och konsekvensspelandet. Den skall också överlappa en tredje scen, AIDS.

Du tror att Sofia lever ett lyckligt liv.

Han skulle gå direkt in i hennes rum. Han skulle ställa sig i dörren och betrakta henne. Han skulle stå där. Längre. Sofia skulle försöka låta bli att inte tänka på det utan fortsätta med sina läxor. Hon skulle inte våga möta hans blick. Han skulle stå där. Längre.

Han skulle kliva in i rummet och slå sig ned på hennes säng. Han skulle sitta alldeles bakom henne. Han skulle sitta så, länge, länge.

Han rör hennes flätor. Han leker med dem. Han smeker hennes nacke. Han drar försiktigt bort hårsnoddarna och lösa upp hennes flätor. Han säger åt henne att ställa sig upp. Han mönstrar henne i spegeln. Han säger dina bröst har blivit större, Sofia.

Hon skakar på huvudet men han säger visst har de växt. Han sticker in handen under tröjan och tar på hennes ena bröst. Han säger vad stor du har blivit, de är runda och fasta. Snart fyller de hela handen.

Det som händer sedan försöker Sofia glömma.

Du tror att Sofia lever ett lyckligt liv.

Men den här gången är det annorlunda. Sofias mamma är inte bortrest. Sofias mamma kommer hem. Sofias mamma kommer att se sin livskamrat vilja ha deras kärleksbarn som livskamrat. Det blir för mycket. För alla, men främst för Sofias mamma. Hon kommer att sätta sig på Sofias säng. Sofia och Sofias pappa kommer att sätta sig varsin sida av Sofias mamma och försöka trösta henne. *Vi* skall aldrig göra så här mer. *Vi* lovar.

10.1.1 Roller

Sofia

Egenskaper

- Kallar fadern för "Pappa" och modern för "Mamma"
- Modern heter Moa
- Sofia har ett incestförhållande med sin far sedan två år som började ganska "oskyldigt" och som nu involverar regelrätta samlag

Just nu När scenen är klar bestäms i stort sätt av dig.

Vidare berättade Sofia att hennes far ett par år senare sköt sig, med en revolver av samma märke som Pistolmannen och att det var därför hon visste vilket märke det var.

Hennes far var byråkrat och ivrig kärnkraftsförespråkare, vilket säkerligen låg till grund för hennes starka miljöengagemang. Hon har naturligtvis aldrig förlåtit, varken honom eller henne.

Modern

Egenskaper

- Heter Moa
- Kallar fadern för "Pappa"
- Kommer hem från en veckas kurs med Lärarhögskolan i Västerås
- Har ingen aning om Faderns och Sofias förhållande
- Är mycket svartsjuk och tror att Fadern har varit otrogen när hon varit borta

Just nu Hon hade tagit en taxi för att hinna med det tidigare tåget och nästan stukat foten på springande i de högklackade skorna över perongen.

Sofias mor var av en mycket svartsjuk natur och reagerade på ett sätt som skulle ha givit BRIS stora skälvan - Sofia; en rival, en orm som hon närt vid sin barm, och förhållandet till dottern var slaget till spillror.

Sofia kastade sig framför hennes fötter, sökte hennes skydd - men hon sköt bort henne! Det var Sofias fel alltihop!

Hur kunde du Sofia mot din egen mor!

Detta får på inga villkor komma ut!

Det enda offret var hon, inte Sofia.

Fadern

Egenskaper

- Modern heter Moa och är borta på kurs med Lärarhögskolan i en vecka
- Äktenskapet är inte speciellt kärleksfullt

Just nu Det var verkligen fina stunder de hade tillsammans. Det var en kärlek som var så mycket högre och renare än kärleken mellan honom och Moa. Det hade pågått i två år snart och hela tiden byggdes kärleken mellan dem ut och tog alltmer vackra former. För två år sedan, då Sofia var tio, låg de bara tillsammans i sängen, Sofias händer mellan hans ben. Sedan hade de i samförstånd gått längre och längre. Hon var så vacker, Sofia och det lingula håret hade nu fått en rödlett ton. Hon hade nu fått små, små bröst, och att se dem växa var oerhört spännande. Det var en väl invand ritual som inleddes med att han släppte ut hennes hår, så att hon såg minst tre år äldre ut, och som sedan ledde vidare till ett regelrätt samlag i hans Moas eller i Sofias lilla, knarrande säng.

10.2 AIDS

Spelas som en vanlig scen ur Resenärer, fast parallellt med pågående spel, parallellt med spelandet av sanning och konsekvensspelandet. Den skall också nagga en tredje scen i kanten, denna startas parallellt med slutet av incestscenen.

Samuel har varit utomlands i ett år. Samuel har AIDS, men han vet inte om det än. Han kommer att dö. Det vet han inte heller om. Det här var på den gamla goda tiden, 1986, då man inte visste så mycket om AIDS. Samuel är patient "noll ett". Vi skall följa hans ångest i tre scener.

Första scenen är en scen där doktorn säger "nu ska du dö, Samuel", på ett sätt som försöker vara så diskret och fint som möjligt. Samtidigt skiter doktorn egentligen högaktningfullt i Samuel, men han kan bli prickad om han bara är ett vanligt arsle. Bergström är med i rummet, som Samuels vän. Säkert tycker doktorn att en väns närvaro kommer vara ett stöd för Samuel.

Andra scenen är när Samuel kommit hem. Han förstår att den skyldige är Darlene. Han ringer ett utlandssamtal. En kvinna svarar. Samuel börjar skälla ut kvinnan, som Samuel tror är Darlene, men som visar sig vara Darlenes syster. Darlene börjar sedan anklaga Samuel för hennes död.

Tredje scenen är när Sofia försöker övertala Bergström, Lennart och Jocke att inte träffa Samuel mer. Sofia anklagar Samuel för att vara bög. Bergström känner sig säkert skyldig för att ha avslöjat att Samuel hade AIDS. Sofia har varit ihop med Samuel. Sofia har fått testa sig och har varit jättejätterädd, men beskedet är negativt.

Eftersom tidningarna fortfarande anser att det bara är "bögar som får AIDS" kontrade Aftonbladet med spekulationer om mig som Samuels pojkvän, arga över att jag gått till Expressen och inte till dem. I föreläsningssalen

i skolan blev det alltid tomt nära mig, folk var rädda att jag skulle smitta dem, och min ansökan om att få bli labassistent åkte väl i papperskorgen fortare än kvickt.

Oss emellan, jag vet faktiskt inte om Samuel var bög eller vad han gjorde när han var utomlands. Dog gjorde han i alla fall. I dödsannonsen i DN stod jag som ensam anhörig. Alla de andra hade lämnat honom vind för våg. Det var bara jag kvar.

10.2.1 Roller

Samuel

Egenskaper

- Har just fått reda på att han är döende i Aids
- Har aldrig tidigare hört talas om Aids

Just nu Samuel kämpade med tårarna. Han visste varken ut eller in. Att det inte var ett misstag hade doktorn förklarat för honom. Doktorn hade visat testkurvorna och stolt förklarat att om han (doktorn) inte prenumererat på "American Medical Science Journal" hade de aldrig upptäckt att han (Samuel) hade Aids. Vad Aids innebar hade doktorn inte riktigt förklarat, men att det var dödligt och mycket smittsamt hade han sagt. Fanns det något botemedel? Doktorn var mycket reserverad och ville inte trycka hans hand när han skulle gå.

Samuel

Egenskaper

- Rädslan når inte fram, den är bedövd av ilska

Just nu Han hade bara en sak i tankarna, att ringa Darlene och skälla ut henne. Vad skulle Nina säga?

Lennart

Egenskaper

- Våldigt rädd för Aids, efter vad Nina har berättat
- Kär i Nina

Just nu Stackars Nina! Vilken jävel han var, Samuel.

Doktor Haglund

Egenskaper

- Inser plötsligt hur farlig mannen i stolen framför honom är
- Har det första fallet av Aids i Sverige framför sig – något han bara läst om i journaler, och som nu blir en skrämmande verklighet
- Bara homosexuella får Aids
- Den Aidssjuka kommer att få åka hem idag och komma tillbaka nästa vecka för nya tester
- Det är inte HIV, det är Aids

Just nu Doktor Haglund började plötsligt kallsvettas. Magen rörde oroligt på sig och han hade svårt att uttrycka sig. Mannen framför honom hade alltså Aids. Framför sitt inre öga såg doktorn de fetstiltade rubrikerna i läkartidskrifterna och han var tvungen att sätta sig. Mannen framför honom hade nu fått klart för sig sin situation, som återigen måste förklaras för nykomlingen. Förmodligen hade ingen av dem hört talas om Aids tidigare och han skulle bli tvungen att berätta allt för dem – det lilla han visste. Han försökte andas normalt och drog omärkligt bort stolen ett par centimeter från den Aidssjuka. På läkares vis lutade han sig tillbaka och knäppte händerna över magen. ”Det är bäst att ni slår er ned, herr Skoglund”, sade han ödesmättat. Doktorn var mycket reserverad och ville inte trycka Samuels hand när han skulle gå.

Patricia (Darlenes syster)

Egenskaper

- Darlene dog för sex veckor sedan (i Aids)
- Har ännu inte kommit över sorgen
- Arbetar som sjuksköterska

Just nu Hon höll just på att plocka lite i lägenheten (Darlenes gamla som hon övertagit) när telefonen ringde. Hon svarade med sitt eget hemnummer istället för Darlenes, och var tvungen att ursäkta och rätta sig.

Nina

Egenskaper

- Tror att hon hatar Samuel över allt annat
- Vill inte att någon skall behöva ha med Samuel att göra
- Har fortfarande inte kommit över chocken efter Aids-testen

Just nu Lyssna nu era idioter. Ni förstår inte vad jag talar om. Han är en skitstövel! Ni anar inte hur mycket skit han har snackat om er, bakom era ryggar och bilen sålde han för mer pengar än vad den var värd. En rostig Sedan för 10 000!, Lennart fattar du inte att han har lurat dig! Han försökte döda mig! Om han lyckats smitta mig hade jag dött, fattar ni det. Gå inte nära honom, han smittar er! Han är en skitstövel.

Bergström

Egenskaper

- Skäms
- Skrämd av doktors beteende och Samuels utseende
- Har aldrig hört talas om Aids

Just nu Bergström var allt annat än lugn när han stövlade in i det lilla mottagningsrummet. Han skämdes, dels för sitt eget beteende, dels för att han kallats in i rummet, precis som en patient. På stolen satt Samuel uppenbart skakad. Man såg tydligt hur han kämpade med tårarna.

10.3 Någon simmar över

Stämmer t.ex. mot texterna "Fantastiska somrar" 2,4,5,7,16,17 och "Eternitplattor" 4,16,17,18,22,23

Sofia Det är någon ute i vattnet. Tyckte jag inte jag såg någon kliva i på andra sidan alldeles nyss? Jo. Ett par ben som plaskar, en kropp som försvinner ned under ytan. Jag kan se skuggan strax under vattnet, svart, snabb, smal. Dyker upp, frustande, en långsmal flicka. Vackert ansikte.

Hon kommer hitåt. Simmar rakt emot mig, rakt emot oss. Snabbt och smidigt. Som om hon var född i vattnet, som om hon var tung och slö på stranden, på andra sidan floden, men som om vattnet bar upp henne och gav henne nya krafter. Just så. Hon simmar så. Just så simmar hon.

Varför fick Sofia en sådan väldig lust att kasta sig i vattnet. Att simma över. Att kasta sig i vattnet och simma över till den andra sidan. *Den andra sidan floden.* Varför var det så?

Som om världen var en gungbräda och nu var det alldeles för mycket tyngd där jag var, så att mina fotsulor slog mot marken och jag inte kunde sparka fritt med benen i luften längre.

* * *

Jag simmade över. Stranden var tom och tyst och öde. Där satt bara två pojkar i fem sex-årsåldern. De frågade mig vad jag hette. Jag lekte med dem. Inte: ”jag fördrev tiden.”

* * *

Jag frågade dem vad som låg bakom staketet uppe vid backkrönet. Vilken historia jag skulle ha att berätta för Bergström och Jag när kom tillbaka. Vi som suttit på vår sida om floden, nere vid det gamla mejeriet, och undrat, gissat och funderat. Vad är det där?

* * *

Så här i efterhand är det så lätt att vara efterklok. Hade jag inte lyckats glömma allt det där?

Bergström Vår Sofia sam över floden, fast hon egentligen inte vågade, för att köpa på kafét. Vi hade skramlat ihop alla våra pengar. Det skulle säkert räcka.

Hon försvann, och när hon dök upp på andra stranden reste sig en lång flicka upp och vadade ut i vattnet. Hon sam över till oss, kröp upp till oss på stranden. Satte sig i värmen några meter bort med ena benet över det andra och ansiktet mot solen och blundade.

Jag frågade henne, ”heter inte du Sofia”, och det gjorde hon. Hon hade kommit till oss, för att vara med oss, när vår Sofia lämnat oss för att köpa på kafét.

Så vi tog henne till oss. Vi visade henne våra ställen, alla ställen som vi visat för vår Sofia. Vi visade henne till under bron, till den kala fläcken, till den gula plastfickan (text 16); och när hon frågade oss vad som låg bortom hönsnätet som skyddade husen från floden (eller om det var tvärtom) visade vi henne också dit. Vi visade alla våra viktiga och speciella platser. Soptippen, affären, parken bakom ålderdomshemmet. Vi tog henne till Sofias hem, visade alla möblerna som låg på marken utanför. Vi visade henne utsikten från vår vind. Mina teckningar.

Jag var plågsamt närvarande hela tiden. Jag önskar att han hade försvunnit. Jag försökte lura iväg honom.

Jag Vår Sofia sam över floden, fast hon egentligen inte vågade, för att köpa på kafét. Vi hade skramlat ihop alla våra pengar. Det skulle säkert räcka.

Hon försvann, och när hon dök upp på andra stranden reste sig en lång flicka upp och vadade ut i vattnet. Hon sam över till oss, kröp upp till oss på stranden. Satte sig i värmen några meter bort med ena benet över det andra och ansiktet mot solen och blundade.

Varför var det så, att varje gång någon från vår sida simmade över så simmade någon från deras sida över till oss. Som om de retades. Varför var det så?

Bergström frågade henne, ”heter inte du Sofia”, och det gjorde hon. Hon hade kommit till oss, för att vara med oss, när vår Sofia lämnat oss för att köpa på kafét.

Hon var hos oss en stund och det var som om Bergström hade blivit förälskad. Han tittade på Sofia:n som jag brukade titta på vår Sofia och så var det. Han försökte vara ensam med Sofia:n överallt men jag lät honom inte. Jag var med dem jämt. De kom inte undan. Sofia:n hade svårare än jag att pressa sig igenom hålet i hönsnätet när vi gick tillbaka till oss, in på gatorna, in bland husen.

Kommentar Sofia från andra stranden simmar över till Fantastiska somrar-stranden för att köpa på kafét. För att bibehålla jämvikten simmar Fantastiska somrar-Sofia över till andra sidan. Hon är gammal i deras ögon, i hennes ögon är de unga. De tar hand om henne, visar henne platserna på sin sida och speciellt vad som ligger bakom kullen, något som Sofia gärna vill veta. Se till att spelet inte stannar av, se till att Sofia får se liket, får se plastfickan, *som hon som vuxen kanske kan relatera till helt annorlunda än de som barn*, etc. Framförallt skall hon, när hon kommer till Sofias hus, bli mött av en främmande kvinna som skäller ut dem och undrar om de varit nere vid floden. Alldeles blöt är Sofia också, och hon kommer sent – maten är redan kall. Sofia förstår inte alls hur den främmande kvinnan kan missta sig så, och *som vuxen* tycker hon att det hela är oerhört obehagligt. Barnen tycker nog mest att det är spännande. Vad händer? Springer Sofia? Vi får väl se.

10.4 Flytten

Stämmer t.ex. mot texterna ”Eternitplattor” 6, 21,29

Alla Flyttlastbilarna står utanför villalängan en masse. Alla ska ju härifrån i stort sätt samtidigt. Några av familjerna har redan åkt iväg. Sofia har dock låst in sig i Bergströms garderob. Sofia har ett rakblad med sig in i garderoben och nej, hon tänker inte använda det men ja, hon tänker få de andra att tro det. Bergström står utanför och försöker få ut henne, men han vet inte riktigt vad han ska säga. Han ber Jag, som hjälper Bergström att bära Bergströms saker. Säkert glömmet han av allt ståhejet att bära ut Bergströms hallspegel.

Vem vet vad som händer efter det här?

Kanske är Jag så stark att han kan lyfta bort dörren eller något sådant. Gissa om Sofia kommer vara arg då. Vad kommer hon göra med rakbladet då? Visste de andra om att hon ens hade ett rakblad med sig när hon låste in sig?

Jag kanske fortsätter att bära ut Bergströms bråte och lämnar Bergström ensam med den bråkande garderoben. Jaha. nog glömmet Jag hallspegeln ändå. Ja, och vad ska Bergström säga till Sofia då, då? Går det att prata ut Sofia? Kanske. Kanske inte. Men någonting måste ju ändå hända till slut.

Då faller kanske Sofia töll föga till slut ändå. Hon har blivit övertalad på något sätt ändå. Eller så kanske hon faktiskt faller till rätta.

Eller så kanske det inte går bättre än att Sofia lämnas helt ensam i garderoben efter det att Bergström gett upp? Då blir det tyst. Väldigt tyst.

Men en sak är säker. Det finns inget sätt att förhindra flytten. Eternitplattorna och Sofias bror, ni vet.

Kommentar Saknas ännu den 1 maj 2007.

10.5 Liket

Stämmer t.ex. mot texterna "Eternitplattor" 16,17,18,20,22

Alla När vi var små lekte vi ofta nere vid bron. Det var på andra sidan floden, men det var inte på andra sidan för oss då. När vi vågade oss in under bron, under den stora skuggan, hittade vi en kal fläck på marken. Nästan som om ett djur sovit där. Det var Johannas mamma som sov där. Senare skulle Jag sova där. Senare.

Vi hittade en gul plastficka med ett brev fasthållet av en sten. Vi skratade och grävde. Vi förstod inte, trodde inte.

Under bron fanns ingen mamma eller pappa. Och inte fick vi vara nere vid bron. Vi fick inte gå dit. Det fanns ingen vi kunde hämta eller få hjälp av.

Sofia fick panik, sprang in under ett av brofästena, ned i ett hål i marken och gömde sig och vägrade att komma tillbaka upp. Jag och Bergström fick truga och prata med henne. Hon hade kräcks. Bergström också.

Vi försökte att platta till jorden efter oss, men det gick inte. Vi försökte få det att se ut som om vi aldrig varit där. Så när Johannas mamma kom skulle hon inget märka. Att vi varit där. Att vi grävt.

Kommentar Riktigt sluga spelare kan dela upp denna scen i två delar: upptäckten av liket, när de är barn, och återkomsten, när till exempel Sofia försöker komma till ro med de obehagliga minnena. Detta kan också lösas genom till exempel spelledarhjälp – gärna genom att spela ut två grupper mot varandra. Gärna samtidigt. I den senare formen kommer de mycket riktigt att hitta skelettet efter en femåring, samt alla sönderblötta, oläsliga brev Johannas mamma lämnat under sina besök där under alla år.

10.6 Jag lade in mig på sjukhus

Alla Jag behöver pengar. Han har gått med i någon form av medicinsk experimentverksamhet för att tjäna stålars. Detta innebär att han får ett piller som han ska ta. Sedan läggs han in på sjukhus ett par dagar för att läkarna ska kunna observera hur Jags kropp reagerar. För att göra det måste de koppla in slangar och sådant i Jags kropp. Det är så här Bergström och Sofia hittar Jag när de besöker honom på sjukhuset. Jag har just tagit ett piller, och mår kanon. Sofia är skeptisk och bergström blir illa berörd av sjukhuset och börjar oja sig över smärtor han har.

Jag ("Pulsslag" 15) Fan, tänk om man skulle ha lite stålars. Den här pappkartongen jag lever i, under bron, den börjar ju bli rätt sliten ändå. Förstå att jag får pengar genom att vara med i det här medicinska experimentet. Jag har bara behövt knapra ett av de här pillrena som de har strött runt hela stället med. Nästan fyra tusen. Konstiga piller förresten. Jag känner mig kanon. På riktigt, alltså. Slangar har jag överallt också. Måste se kul ut.

Bergström ("Pulsslag" 6, 8, 12) Fan vad dåligt jag mår. Jag är nog sjuk. På riktigt, alltså. Tänk om jag har fått influensan eller har magsår eller nåt och har de inte såna här sjukhusbakterier på sjukhus förresten. Jag är nog sjuk. Tänk vad Jag är modig som lägger in sig på ett sånt här ställe, fast

kanske de tar in vem som helst och kollar om de är friska innan. Jag kanske borde gå på läkarundersökning.

Sofia ("Pulsslag" 24, 26) Fan Jag är ju inte riktigt klok. Lägga in sig på sjukhus, ta knark och sånt där sjukt, för jättelite pengar dessutom. Han är ju inte riktigt klok, inte någonstans. Hajja att jag försöker bry mig om honom. Han är ju inte riktigt klok, inte någonstans. Jag blir *så* arg. Han borde ju ta hans om sig lite bättre. Han borde ju hajja att han kan dö och grejer.

Kommentar Saknas ännu den 1 maj 2007.

10.7 Möta gamla vänner

Stämmer t.ex. mot texterna "Pulsslag" 7,13,14,16,21,24,27

Bergström Jag hade hoppats att alla de där åren skulle vara som bortblåsta. När man inte är medveten om sin egen förändring, sitt eget kroppsliga förfall, och inte har tänkt på varken Jag eller Sofia förväntar man sig att de skall vara vackra starka unga friska. Att alla de där åren aldrig skulle ha passerat. Jag drömde om att byta kläder med varandra. Jag tänkte, "när de kommer tar vi varandra i händerna och springer tillsammans ned till floden, till det gamla nedlagda mejeriet", men det blev inte så. Jag har aldrig känt mig så främmande inför några människor förr. Hur de hade förändrats. Jag kände inte igen dem. Ville inte. Det var som om de förstörde alla gamla minnen. Det var inte samma Sofia som varit med mig och Jag. Och inte heller samma Jag. Det var andra människor, tomma skal. Livlösa. Tråkiga. Är jag likadan? Har jag blivit sådan även jag. Sorterad. Och jag har inte märkt det minsta.

Vi möttes nere vid det gamla nedlagda kafét och jag har aldrig upplevt att en kopp kaffe tagit så lång tid. Vi hade bestämt oss för att ta hela kvällen – att ingenting skulle få stoppa vårt återtåg. Vi skulle hitta oss, hitta tillbaka till hur det var. Så vi hade inga ursaker. Vi kunde inte säga "jag måste tyvärr gå". Vi var fast med varandra. Det var hemskt. Vi talade väder. Vi talade politik. Utan att ens där kunna stöta oss med varandra. Bara krasst konstatera. En krystad tillställning. Jag har hellre en dag på kontoret. Sofia åt visst några piller, såg jag.

Sofia Som jag såg fram emot att möta dem. Särskilt Bergström. Särskilt Jag. Jag förstod att vi hade varit varandra närmare än med andra, vi två. Att det var kärlek som kärlek var då. Före den här tiden. Före vår nya tid.

Jag hade hoppats att få se den gnistan i hans ögon nu. Få veta att det var som förr. Att ingen tid passerat, att vi kunde ha varandra som vi hade haft varandra då. Men nej.

De var sorgliga. Sorterade. Stämplade. Nedtryckta. Jag hade ingenting att säga dem. Trots att jag så gärna ville. Jag ville skrika till dem, ruska dem och få dem att förstå vad de hade blivit. Men jag förstod – jag förstod – att om jag hade gjort det skulle de rest sig upp och gått. De var bräckliga. Fick inte störas. De var införlivade i maskineriet. Var och en på sitt sätt. Utan att ens veta om det eller vilja kämpa emot. De var döda, och jag kunde inte ta dem tillbaka.

Vi möttes nere vid det gamla nedlagda kafét och jag har aldrig upplevt att en kopp kaffe tagit så lång tid. Vi hade bestämt oss för att ta hela kvällen – att ingenting skulle få stoppa vårt återtåg. Vi skulle hitta oss, hitta tillbaka till hur det var. Så vi hade inga ursäker. Vi kunde inte säga ”jag måste tyvärr gå”. Vi var fast med varandra. Det var hemskt. De talade väder. De talade politik. Utan att ens där kunna stöta sig med varandra. Bara krasst konstatera. En krystad tillställning. Om jag bara hade kunnat nå fram till dem. Hjälpöst sorterade. Om jag bara hade kunnat bryta genom deras pansar. Locka fram ett ärligt skratt. Men nej.

Jag Hur fick de tag på mig? Hur visste de att det var där jag var? Jag förstår inte. Men jag förstod aldrig Sofia. Vi var så nära varandra som det bara är möjligt. Speciellt Sofia och jag. Men det var innan. Innan jag blev vad jag blev. Jag är inte stolt över det, men så har jag heller inte sagt det. Sofia får inte veta. Eller så vet hon redan. Men hur skulle jag kunna säga till henne.

Hon såg sjuk ut, Sofia. Mager, blek. Hon är väl inte sjuk?

Jag skulle så gärna ta hand om henne, hålla henne i mina armar. Men jag vet vem jag är nu. Jag såg att hennes bröst var runda och fasta, fast jag svurit att ge upp det livet, möta världen som ett barn, nej, med ett barns oskuldsfullhet, och aldrig tänka på bröst mer. Jag skulle så gärna ta hand om Sofia om hon var sjuk. Jag kunde vaka vid hennes bädd. Aldrig lämna hennes sida.

Vi möttes nere vid det gamla nedlagda kafét och jag har aldrig upplevt att en kopp kaffe tagit så lång tid. Vi hade bestämt oss för att ta hela kvällen – att ingenting skulle få stoppa vårt återtåg. Vi skulle hitta oss, hitta tillbaka till hur det var. Så vi hade inga ursäker. Det var Bergströms fel. Och mitt fel. Jag kunde inte prata ordentligt med Sofia. Mellan varje replik försökte jag le övertydligt. Ville inte insinuera. Ville bara vara vän. En god vän. En gammal vän. En gång kunde jag se Sofia som Sofia och inte

som en kvinna. Nu kan jag inte ens se henne som kvinna. Bara som, nej jag vill inte ens säga ordet. Vi kunde inte säga "jag måste tyvärr gå". Vi var fast med varandra. Det var hemskt. Vi talade väder. Vi talade politik. Utan att ens där kunna stöta oss med varandra. Bara krasst konstatera. Jag ville inte mer.

Kommentar Viktigt är att anspela på Sofias sjukdom, något som Sofia är lyckligt omedveten om redan. Scenen utspelar sig nere vid floden, i det gamla kafét och ingenting är sig likt. Allt har förändrats till det sämre. De känner sig gamla och negativa. Och de kan absolut inte hitta tillbaka till varandra. Ledmotivet är frustration och tystnad – denna gång pinsam.

10.8 Bergström bryter ihop

Stämmer t.ex. mot texten om pappershögar i "Du tror att jag lever..."

Alla Sofia och Jag tror att Bergström lever ett lyckligt liv. Bergström har ett jobb han inte själv har valt. Bergström är jäktad. Bergström har ett blodtryck på 180/105, och det är förstås tokhögt. Bergström får uppstötningar efter maten som svider i halsen och som är ett tecken på kommande magsår. Bergström tillbringar alldeles för lång tid på sitt jobb, men inte tillräckligt för att få allt han ska ha gjort gjort. Ibland kommer chefen och säger "Gör om. Gör rätt." Då måste Bergström lägga mer papper i sina papperstorn.

Bergström har papper precis överallt på sitt skrivbord. Det ser för jävligt ut. Bergström är på vippen att tappa kontrollen, ytan han använder för att kommunicera med yttervärlden.

Bergström har en skrivmaskin mitt på sitt skrivbord. Den fungerar bara när man inte behöver den. Bergström är stressad. Bergström håller på att tappa kontrollen, den rinner ifrån honom för varje sekund osm går, som spilld sirap, eller kanske alldeles för mycket trycksvärta, som rinner av bordet och lämnar fläckar **överallt**.

Sofia har ingen skrivmaskin. Hon jobbar några enheter längre bort i kontorslandskapet. Hon har en sån där modern ordbehandlare. En terminalsärm som visar grön text mot en svart skärm. Sofia kan skriva ut på en skrivare som är stor som kom och hjälp mig och låter som det inte finns en morgondag men det blir snyggt och den går *aldrig* sönder. Bergström har ordnat jobb åt Sofia som sekreterare på samma jobb som Bergström jobbar, men Sofia förstår nog inte hur jobbigt Bergström har det. Hon har sina egna problem, som håller henne vaken om natten.

Bergström kommer att få spelet, som det heter i psykologkretsar. Han kommer att få ett psykbytt, tror han, men just som han bara vill skrika åt världen att nu är det slut, då kommer **Jag** att komma in. **Jag** är Bergströms chef. **Jag** är längre än längst.

Jag har ett par vita handskar på sig. **Jag** kommer titta ned på Bergström och Bergström kommer känna sig så liten, så liten. Sofia kommer att komma till Bergströms hjälp. **Jag** kommer fråga Bergström hur Bergström mår. Bergström kommer svara, fast Bergström inget annat vill än att bara skrika och försvinna härifrån. Sofia kommer försöka hitta ord åt Bergström när Bergström inte kan själv och fast Sofia kanske egentligen inte mår så bra själv har hon inte jobbat lika länge som Bergström och har längre kvar innan den dag Sofia vaknar.

Bergström kommer gå sönder, men sån är Bergström. Han skulle aldrig visa att det var så. Skulle han det?

Kommentar Saknas ännu den 1 maj 2007.

10.9 Dagen Sofia vaknar

Stämmer t.ex. mot texterna "Du tror att jag lever. . ." ss. 32 §3, 34 §2,3, 34 §2,3

Alla En dag vaknar Sofia och förstår att hon inte är ensam i sin egen kropp. Att det växer något annat där. Läkarna skulle inte säga att den var godartad om den inte var det. Eller hur? Att någonting, ungefär så stort som en hasselnöt växer där.

En dag vaknar Sofia och förstår vad som har hänt, vad som händer. Hon vaknar upp, och det är som genom ett trollslag, att hon blivit vuxen. Fastän hon varit vuxen länge nu. Det är först nu det har hänt. Det är nu Sofia förstår. Det är ingenting man kan blunda åt, glömma, och hoppas att det passerar. Det är inte som en träffisa under huden som kroppen gradvis stöter ifrån sig. Man glömmer den och en dag är den bara borta. Så var det inte.

Idag vaknar Sofia och vet att hon måste kämpa för sig. Att ingenting är givet henne, att hon inte har rätt till sitt eget liv, att det är hennes egna händer som måste hålla det kvar. Men är hennes liv är värt att kämpa för? Sofia har tappat gnistan, gaisten. Hon är beredd att kasta in handduken.

Jag och Bergström tar Sofia med sig ned till floden, till deras gamla platser, till nya platser. Pressar sig genom hålet i hönsnätsstacketet vid floden, tillbaka till de gamla platserna. De tar sig till eternithusen på andra sidan, som förmodligen är upphovet till hasselnöten. De tar Sofia överallt och visar henne att livet är värt att leva. För det är det väl?

Nu vaknar Sofia.

Kommentar Det handlar om att visa Sofia att livet är värt att leva. Det är viktigt att poängtera för spelarna att det inte rör sig om att Sofia är förkrossad och gråter. Det är mest som om Sofia är deppig, att hon är den som tar situationen bäst, att Jag och Bergström gör detta, mycket för deras egen skull – försöker motivera sig själva att leva. Att Sofia bara behöver bli övertygad, vill bli övertygad, vill vara i mitten en stund. Få luta sig mot Bergström och Jag. Det är så lätt att vara starkare än man egentligen är när man är flera. Sofia, Bergström och Jag. Finns det inte utrymme att möta *?*?*?*?*

Porrfilmsmanusförfattaren

Arbetet Skäms för sin födkrok, men spelar förstås tvärtom

Problem Klarar inte av människor som tar sig själva på allvar eftersom han själv inte kan ta sig på allvar – eftersom han inte vill vara den han är

Just nu På väg hem till sina föräldrar och morfars begravning, det var väntat

Kvinnor Har ett dualistiskt förhållande till kvinnor – han är präglad på sitt yrke och har svårt att se dem som annat än sexredskap men är å andra sidan så osäker på sin sexuella prestationsförmåga efter alla gånger med närgångna kameror

Kroppen Har känt sig ganska uppstressad och sliten på sista tiden; skall bli skönt att komma hem

Annars Annars ganska självsäker och fräck

Attityd Öppenhjärtlig

Klädsel Skinnpaj, modeglasögon, välfriserad

I bilen Precis så förälskad i kvinnan i framsätet som alla män blir i vackra och starka kvinnor i bara tunn t-tröja utan BH

Kontorsrättan

Kosthållningen Har levt på smörgåsar de sista dagarna, orkar aldrig laga mat åt bara sig själv

Arbetet Tror att han är på väg att få sparken

Just nu På väg hem igen efter ett läkarbesök hos specialläkare i Stockholm för en hosta som helt enkelt inte vill försvinna

Klädstilen Klädd i trista, tråkiga och grå kläder, slips och slitna skor

Packningen Sin packning i domuspåsar, överfulla och spruckna

Attityd Ganska ängslig eller reserverad men med ryggrad

Saknar Längtar väldigt efter att bli älskad och att få älska

Svårighet Försöker förtvivlat att intala sig att han faktiskt duger någonting till

Svårfrånkomligt Pryd, burrigt hår och bakelitglasögon

Ser upp till Framgångsrika och självsäkra människor

I bilen Precis så förälskad i kvinnan i framsätet som alla män blir i vackra och starka kvinnor i bara tunn t-tröja utan BH

Miljöaktivisten

Könsumgä Har slutat med både män och sex

Men tyvärr Den biologiska klockan ringer alltjämt

I bilen Dragen till kontorsrättan – det är en typ av man man sällan träffar

Dualitet Var proper och ordentlig, snusförnuftig ungdom i 17 år – arbetar sig nu metodiskt och nitiskt åt andra hållet

Värdelöst Aktivist av fel sort – ger sig gärna in i det mesta med stor övertygelse men med liten eller ingen bakgrundskunskap

Attityd Bara ganska ung, men arg

Umgänge Väldigt frispråkig och öppen

Just nu På väg till demonstration mot skogsavverkning

Utseende Snaggad, piercad genom tungan, många metallpåhäng, ljusgrön t-tröja med tryckt, solkigt anarkist-A

Och naturligtvis Vegetarian och pacifist